

ΑΠΡΙΛΙΟΣ '93, ΤΕΥΧΟΣ 3ο, 300 δρχ

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

Το ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ είναι το έντυπο της συλλογικότητας HOMO UNIVERSALIS (Διεθνής Ανθρωπος).

Δεν θεωρούμε την ομάδα μας κλειστή και γι' αυτό δεχόμαστε κείμενα και άλλων συντρόφων, αρκεί να μην είναι σκοταδιστικά.

Επίσης δημοσιεύουμε κείμενα από έντυπα άλλων χωρών, γιατί πιστεύουμε πως η ανταλλαγή απόψεων, θεωρητικών και πρακτικών, είναι σημαντική για ένα κίνημα που θέλει να εξελίσσεται.

Τα κείμενά μας έχουν κοινή υπογραφή, εκτός των μεταφρασμένων, γιατί μας ενδιαφέρει η παρουσίαση της συλλογικής προσπάθειας και όχι της προσωπικής. Ετσι για τα κείμενα, παρόλο που αναγνωρίζουμε πως το τίμημα ίσως κάποια στιγμή να είναι βαρύ, η ομάδα παίρνει συλλογική ευθύνη.

Για επικοινωνία, θετική ή αρνητική:

T.Θ.31427, 10035 ΑΘΗΝΑ
HOMO UNIVERSALIS

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- Σελ. 3: Ένας ολικός αρνητής, εγώ κι' εσύ.
- Σελ. 4: Γιουγκοσλαβία και Γερμανική επέκταση.
- Σελ. 7: Πόλεμος ενάντια στις γυναίκες.
- Σελ. 8: Διακήρυξη αρχών του Τούρκικου αντιμιλιταριστικού περιοδικού Amargi.
- Σελ. 11: Το γυναικείο ζήτημα στη Τουρκία.
- Σελ. 13: Νέες επιθέσεις του Τούρκικου στρατού ενάντια στους Κούρδους.
- Σελ. 15: "Την ημέρα σας ρε..."
- Σελ. 17: Δύο εξεγέρσεις στο Παρίσι.
- Σελ. 21: Νέες εξεγέρσεις στο Παρίσι.
- Σελ. 22: Αντισοεξισμός στις Ε.Π.Α.
- Σελ. 25: Φεμινισμός στη Γερμανία.
- Σελ. 27: Ας είναι βαρύ το χόμα που θα σκεπάσει το περιοδικό "ΠΑΠΑΡΙ"
- Σελ. 28: Ένα μονόπρακτο...
- Σελ. 30: Αντιρατσισμός στις Ε.Π.Α.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΕΚΤΑΣΗ

Κείμενο του Heleno Sana στην μηνιαία
εφημερίδα FALL (Ελεύθερη Ένωση
Εργατών).

(Στο κείμενο πολλοί ίσως διακρίνουν μία φιλοσερβική διάθεση. Εμείς το δημοσιεύουμε γιατί πιστεύουμε πως αν διαβάσουμε ανάμεσα από στις γραμμές, θα μπορέσουμε να αντλήσουμε στοιχεία για τον πόλεμο στη πράξη Γιουγκοσλαβία. HOMO UNIVERSALIS)

Στις αρχές του '70 άρχισαν οι Κροάτες και Σλοβένοι εθνικιστές μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα να κριτικάρουν το συγκεντρωτισμό του Βελιγραδίου και να απαιτούν μια δίκαια μοιρασιά του πλούτου της χώρας. Αυτό που στην αρχή ήταν μία διαμάχη μέσα στο ίδιο το κόμμα, σιγά-σιγά εξελίχθηκε σε ένα αντι κομμουνιστικό κίνημα που το καθοδηγούσαν φανερά αντιδραστικά και αστικά στοιχεία.

Ο Τίτο απαντούσε στις προσπάθειες για το χωρισμό της Σλοβενίας και Κροατίας με την αναγγελία ενός καινούριου πολιτεύματος (1974) και την αναδιάρθρωση του συστήματος αυτοδιαχείρισης (1976). Παρ' όλα αυτά δεν κατάφερε να σταματήσει το διασπαστικό αντι-κομμουνιστικό κύμα, που στηριζόταν από το εξωτερικό μέσω της Γερμανίας και Αυστρίας. Τη στιγμή του θανάτου του Τίτο στις 4 Μάη '80, η διαδικασία της διάλυσης ήταν σε εξέλιξη.

Η εθνική ένταση εκδηλώθηκε αρχικά στην Pristina, την πρωτεύουσα της αυτόνομης περιφέρειας του Κοσόβο και όχι στην Κροατία ή τη Σλοβενία. Στα τέλη του Μάρτη του '81 Αλβανοί φοιτητές βγήκαν στους δρόμους διαμαρτυρόμενοι για τις διακρίσεις εις βάρος τους από τη διοίκηση των Σέρβων. Στις συμπλοκές με την αστυνομία σκοτώθηκαν πολλά άτομα. Το κίνημα αντίστασης του Αλβανικού λαού διαμορφώθηκε με τον καιρό σε κίνημα ενάντια στο Βελιγράδι. Ένα μεγάλο μέρος συμμετείχε στο να κινητοποιεί την αντιπολίτευση των περισσότερων δημοκρατιών ενάντια στους Σέρβους σε τέτοιο μέγεθος ώστε στα μέσα τις δεκαετίας του '80 το θέμα της διάλυσης ή

της ένωσης της Γιουγκοσλαβίας συζητιόταν ανοιχτά τη χώρα.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ο Slobotan Milosevic από τα βασικά στελέχη του Σερβικού Κ.Κ. στο πο προσκήνιο. Η εκλογή του ως γενικός γραμματέας κομμουνιστικού σύνδεσμου της Σερβίας το Σεπτέμβρι '87, συνοδευόταν από την ομολογία πως θα πολεμούσε κάθε μέσο τις διαχωριστικές τάσεις και θα διατηρούσε κάθε τμήμα την ένωση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας.

Το σύνθημά του ήταν: Αυτονομία ΝΑΙ - Ανεξαρτησία ΟΧΙ. Τα πρώτα μέτρα ήταν να διώξει όλους κομμουνιστές λειτουργούς του Κοσόβο που αντιστάθηκαν στην εσωτερική πολιτική του Βελιγραδίου. Μία σειρά διαδηλώσεις διαμαρτυρίας Αλβανών κόστισε τη ζωή πολλούς από αυτούς. Την καταπιεστική πολιτική Milosevic την κριτίκαραν σκληρά Σλοβένοι και Κροάτες που άρχισαν να βλέπουν την δημιουργία ενός μεγάλου Σερβικού κράτους. Κατηγορούσαν τους Σέρβους

επικοινοποιούνταν τους Αλβανούς σαν Εβραίους και πως συμπεριφέρονταν σα ΝΑΖΙ. Σε μία χώρα με αντιφασιστική ιστορία αυτό ήταν εντελώς εξευτελιστικό. Η ρήξη μεταξύ Βελιγραδίου και των στενόμυαλων εθνικιστικών στόχων ήταν πια αναπόφευκτη.

Στο τέλος του '89 οι Σλοβένοι εθνικιστές δήλωσαν το δικαίωμά τους για απόσπαση από τη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία και τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους. Τον Ιανουάριο του '90 στη διάρκεια της συζήτησης του 14^{ου} συνέδριου του κομμουνιστικού συνδέσμου, οι Σλοβένοι απεσταλμένοι καταφέρθηκαν ενά-

συμμετάσχουν άλλο στη συζήτηση και το συνέδριο αναβλήθηκε επ' αόριστο.

Μέσα στο Μάιο του '90 ολοκληρώθηκε η διάλυση του κομμουνιστικού συνδέσμου της Γιουγκοσλαβίας. Η διαμάχη Σλάβων και Σέρβων δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα προ παιγνίδι ενός πιο σκληρού ανταγωνισμού μεταξύ Κροατίας και Σερβίας. Οι εκλογές που έγιναν την άνοιξη του '90 στην Κροατία κατέληξαν σε καταστροφική ήττα των κομμουνιστών και μεγάλη νίκη της "Ένωσης Δημοκρατών Κροατίας" και του αρχηγού της Franjo Tudjman, που ψηφίστηκε πρόεδρος της χώρας. Με πολύ

ντια στο συγκεντρωτισμό του κόμματος και έκαναν πρόταση για τη μετατροπή της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας της Γιουγκοσλαβίας σε Ομοσπονδία ανεξάρτητων κρατών. Μεταξύ άλλων απαιτούσαν και την εμπόδιση των δημοκρατικών εκλογών σ' όλη τη χώρα. Ο Milosevic έκανε μερικές παραχωρήσεις αλλά υπερασπιζόταν την ενότητα του κόμματος και του έθνους. Οι Σλοβένοι απεσταλμένοι αποχώρησαν από το Κονγκρέσο. Οι απεσταλμένοι της Κροατίας, της Μακεδονίας, και της Βοσνίας αρνήθηκαν να

κόπο μπορούσε ο Tudjman να κρύψει το ρατσισμό του πίσω από μια επίφαση δημοκρατικότητας. Η άνοδος των Κροατών στην εξουσία ξεκίνησε με παρενόχληση της Σερβικής μειονότητας στην περιφέρεια της Krajina. Σ' αυτή την πόλη η φασιστική Ustasi¹ έκανε τα χειρότερα εγκλήματα στο 2^ο Παγκόσμιο πόλεμο.

Στις αρχές του καλοκαιριού οι Σέρβοι της Κροατίας άρχισαν να αντιστέκονται στους καταπιεστές τους και από την αρχή είχαν τη συμπαράσταση του Ομοσπονδιακού στρατού, που είχε συγκροτηθεί κατά μεγάλο μέρος από

¹ Παραστρατιωτική φασιστική οργάνωση των Κροατών στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο.

Στις 8 Μάη του '91 ο υπουργός Veljko Kadijere δήλωσε πως η χώρα βρισκόταν σε εμφύλιο πόλεμο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΣΤΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η Γιουγκοσλαβική κρίση και η μετατροπή της σε εμφύλιο πόλεμο οφείλεται κατά ένα μέρος στο παλιό ηθικό, θρησκευτικό, εθνικιστικό και γεωπολιτικό κατεστημένο. Δεν μπορεί να διαψευστεί πως οφείλεται και στα συμφέροντα, της ραδιουργείας και τις σκευωρίες των Ευρωπαϊκών δυνάμεων, της Αμερικής και των Ισλαμικών κρατών.

Για μια ακόμη φορά η ιστορία επαναλαμβάνεται. Εξαιρετικά σκανδαλώδης είναι ο ρόλος της Γερμανίας και των τιμητόρων της Αυστρίας και Ουγγαρίας. Οι ίδιες χώρες στον 1^ο και στο 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο είχαν την ίδια θέση και στηρίζαν από τη πρώτη στιγμή τις θέσεις των Σλοβένων και των Κροατών. Ο Αυστριακός υπουργός Alois Mock απαιτούσε κυρώσεις ενάντια στους Σέρβους και υποστήριζε τους Σλοβένους και τους Κροάτες σαν τα αθώα θύματα του Σέρβικου εθνικισμού.

Το ουσιαστικό κατάλυμα της αντι Σερβικής πολιτικής βρίσκεται στη Γερμανία. Η χώρα που έχει τους πιο πολλούς λόγους να μένει αμέτοχη, είναι αυτή που έριξε το περισσότερο δηλητήριο ανάμεσα στα κρατίδια και κάνει τη Σερβία να φαίνεται υπεύθυνη γι' αυτό που γίνεται στη χώρα. Το βασικό στέλεχος της αντι Σερβικής πολιτικής

Σέρβους. Στις μάχες συμμετείχαν και οι "Cetniks"².

Όλες οι προσπάθειες για την αποτροπή της διάσπασης της Γιουγκοσλαβίας απέτυχαν.

Ενας από τους λόγους ήταν οι μάχες Σέρβων και Κροατών που γίνονταν όλο και πιο αιματηρές.

ήταν ο πρώην υπουργός εξωτερικών Hans Dietrich Gense, ένας άνδρας που ενώ κρυβόταν πίσω από ένα δήθεν αντι-ιμπεριαλισμό για δεκαετίες, εξασκούσε μία εθνικιστική και ιμπεριαλιστική πολιτική, οδηγούμενος από το μίσος του για τη Σερβία και τους κομμουνιστές. Ετά από την πρώτη στιγμή που ανακατεύτηκε στην Γιουγκοσλαβική κρίση, αποκαλούσε τους Σέρβους μόνους ένοχους και έτρεχε σε όλο τον κόσμο να βρει συμμάχους για την εκδικητική πολιτική του. Αργότερα ανέλαβε ο Klaus Kinkel ο οποίος δεν έχανε ευκαιρία να κάνει προτάσεις απαιτώντας κυρώσεις ενάντια στη Σερβία.

Ενα πράγμα είναι σίγουρο: αν Κροάτες και Σλοβένοι δεν είχαν από την πρώτη στιγμή την υποστήριξη της Βόννης, σίγουρα δε θα απαιτούσαν με τέτοιο απερίσκεπτο τρόπο την ανεξαρτησία τους προκαλώντας, με τις διακρίσεις ενάντια στη Σερβική μειονότητα, το ξέσπασμα του εμφύλιου. Ήταν η επιταγή "BLANKO", χορηγούμενη από τη Βόννη στους παλιούς της συμμάχους από τον πόλεμο που όχι μόνο τους κίνησε να ρισκάρουν μία ένοπλη σύραξη με τη Σερβία, αλλά την προβοκάρανε κι' όλας. Αυτό εξηγεί και τις κατηγορίες του Βελιγραδίου ενάντια στη Βόννη, πως ήθελε να την καταστρέψει για να ιδρύσει με άξονα τη Γιουγκοσλαβία ένα 4^ο Ράιχ. Οι Γερμανοί εξαγριωμένοι διαψεύδανε μία τέτοια κατηγορία, αλλά σ' θυμηθούμε πως, όταν στο 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, οι Σλοβένοι και οι Μουσουλμάνοι ήταν σύμμαχοι των NAZI και των Ιταλών φασιστών, μόνο οι Σέρβοι αντιστάθηκαν με συνέπεια την μέχρι και σήμερα εχθρότητα των Γερμανών και Ιταλών.

Ετσι εξηγείται γιατί η Βόννη επέμενε τόσο να αναγνωριστούν Κροατία και Σλοβενία σαν ανεξάρτητα κρατίδια και αυτό ενάντια στη θέληση του γραμματέα των Ενωμένων Εθνών de Cuesy, της Αμε-

ριστές και των χωρών της Ε.Ο.Κ. Για πρώτη φορά παραβίασε η Βόννη την έγκριση των Δυτικών συμμάχων και ενήργησε με δική της πρωτοβουλία με απόφαση του πρωθυπουργού Helmut Kohl, για να δείξει πως η ενοποίηση των δύο Γερμανιών σημαίνει το τέλος του "Status Quo" που εφαρμόστηκε στο τέλος του 2^{ου} παγκόσμιου πόλεμου.

Η αναγνώριση της Κροατίας και της Σλοβενίας από τη Γερμανία - κατά το Maastricht ακολούθησαν η Γαλλία, η Αγγλία, η Ισπανία καθώς και οι περισσότερες χώρες της Ε.Ο.Κ. - είχε σα στόχο την ικανοποίησή της. Αποτέλεσμα ήταν η έναρξη ενός νέου κύματος βίας και η εξάπλωση του πολέμου στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, που μέχρι τότε στο έδαφός της ζούσαν μαζί ειρηνικά Κροάτες, Σέρβοι και Μουσουλμάνοι. Εκείνη τη στιγμή παραιτήθηκε και ο υπουργός H.D. Gensser, με το τυπικό φέροισμο ενός τρεφοκάτορα που με τα την πράξη του γίνεται "καπνός".

Η Βόννη δικαιολόγησε την πολιτική της επέμβασης με το δικαίωμα της ανεξαρτησίας των λαών. Το πραγματικό κίνητρο όμως ήταν το μίσος ενάντια στη Σερβία. Αν μπορούσαν οι Γερμανοί να εισβάλουν στη Σερβία θα το έκαναν αμέσως, αλλά επειδή αυτό ήταν αδύνατο, διέταξαν τους Κροάτες και τους Βόσνιους να κάνουν αντί γι' αυτούς τον πόλεμο. Οσον αφορά το δικαίωμα της

ανεξαρτησίας, όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι η "κυριαρχία" μικρών κρατιδίων όπως η Κροατία, η Σλοβενία και η Βοσνία είναι μία "επιπόνηση" και πως η μοίρα τέτοιων κρατιδίων είναι να εμπεριέχονται κάτω από την κηδεμονία μεγάλων κρατών.

Είναι αλήθεια, πως το εθνικό κριτήριο έχει μετατραπεί προ καιρού σ' ένα αναχρονισμό, η πραγματική επιθυμία είναι να γυρίσουμε στον κρατιδισμό του μεσαίωνα. Είναι γνωστό πως ο τωρινός εθνικισμός δεν είναι λιγότερο πορομένος και φανατικός από εκείνο των αυτοκρατόρων.

Η Βόννη δεν υποστήριξε την αποσπαστική πολιτική των Κροατών, Σλοβένων και Βοσνίων, μόνο επειδή μισεί τους Σέρβους, αλλά και λόγω του ότι η Ένωση της Γιουγκοσλαβίας ήταν ένα εμπόδιο για τις επεκτατικές βλέψεις της στην Ανατολική Ευρώπη. Αυτό που κυνηγάει η Βόννη με την Αντι Σερβική πολιτική της είναι η ακύρωση των αποτελεσμάτων των δύο παγκόσμιων πολέμων, μία στάση που έχει αναδειχθεί σε ιστορικό σκοπό με ένα εκδικητικό προμήνυμα και είναι γι' αυτό το λόγο ένας μακροχρόνος κίνδυνος όχι μόνο για τη σταθερότητα της Ανατολικής Ευρώπης αλλά για ολόκληρο τον πλανήτη.

(Οι δύο τελευταίες ζωγραφιές είναι του C. Hagret και πάρθηκαν από την μπροσούρα των "Πειρατών της Ημισελήνου", "Ο Αγνωστος Λιποτάκτης")

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Σε όλες τις εποχές και σε όλους τους πολέμους έχουν βιαστεί γυναίκες. Εδώ και μήνες έχει γίνει γνωστό πως στο μέτωπο της Βοσνίας γίνονται μαζικοί βιασμοί και πως υπάρχουν ελεγχόμενα στρατόπεδα βιασμού από τους Σέρβους. Σ' αυτά τα στρατόπεδα βασανίζονται σεξουαλικά, βιάζονται και δολοφονούνται συστηματικά γυναίκες. Αυτός ο πόλεμος ενάντια στις γυναίκες δεν είναι απλώς ένα παράρτημα του πολέμου στην πρόην Γιουγκοσλαβία αλλά ένα σημαντικό στοιχείο του πολέμου.

Η σεξιστική βία ενάντια στις γυναίκες είναι πολεμική στρατηγική. Αντρες και αγόρια βιάζονται επίσης σ' αυτό τον πόλεμο, αλλά όχι στην ίδια έκταση ούτε τόσο συστηματικά όσο οι γυναίκες και τα κορίτσια. Ο βιασμός και ο σεξουαλικός βασανισμός πως γυναικών έχει το νόημα της μετάδοσης ενός μηνύματος στους "ιδιοκτήτες". Η εκδίκηση πάνω στις γυναίκες είναι παράλληλα ένα μήνυμα από άνδρα σε άνδρα, από πολεμιστή σε πολεμιστή. ΑΥΤΗ είναι το αντικείμενο του σαδισμού, της ταπείνωσης, της καταστροφής και η σεξουαλικότητα του πολεμιστή δεν είναι παρά ένα ακόμα όπλο.

Ασχετα από την ιδεολογία τους και το σκοπό, οι στρατιώτες στη διάρκεια του πολέμου πάντα βίαζαν γυναίκες και παιδιά. Οι Γερμανοί φασίστες στις χώρες που κατάκτησαν οι Yankees στο Βιετνάμ, ο Ιαπωνικός στρατός στην Κορέα, ο Κόκκινος στρατός στη Γερμανία... Σ' όλους τους πολέμους και από όλους τους στρατούς οι γυναίκες είναι πολεμική λεία και αντικείμενο εκδίκησης.

Στον πόλεμο της πρόην Γιουγκοσλαβίας φαίνεται ξεκάθαρα πως η κάθε πλευρά εκτελεί και ένα πόλεμο ενάντια στις γυναίκες. Από τη μια μεριά υπάρχει ο σεξουαλικός βασανισμός και οι δολοφονίες ενάντια στην αντίπαλη ηθική και από την άλλη μεριά σχέδια για ηθική ανενέωση. Για παράδειγμα υπάρχει ένα Κροατικό σχέδιο νόμου που μετατρέπει τη γυναίκα σε μητρώτη αναπαραγωγής. Με βάση αυτόν, απαγορεύονται οι εκτροές και κάθε γυναίκα σε γόνιμη ηλικία πρέπει να γεννήσει 3 έως 4 παιδιά. Αυτό το σχέδιο εμπεριέχει την εθνικιστική νοοτροπία του αίματος και της κτήσης. Οι φεμινίστριες από την Κροατία και τη Σλοβενία που εναντιώνονται στον εθνικισμό, μάχονται αυτή την εποχή με διάφορους τρόπους ενάντια σ' αυτό το σχέδιο μαζί με άλλες γυναίκες απ' όλες τις περιοχές της πρόην Γιουγκοσλαβίας ενάντια στα στρατόπεδα βιασμού και βασάνου. Αγνοούνται για την πάταξη του βιασμού και την καταδίκη του ως έγκλημα πολέμου. Σ' αυτό τους τον αγώνα έχουν την πλήρη υποστήριξη και την αλληλεγγύη μας. Ας κάνουμε κι' εμείς κάτι για να την αποδείξουμε.